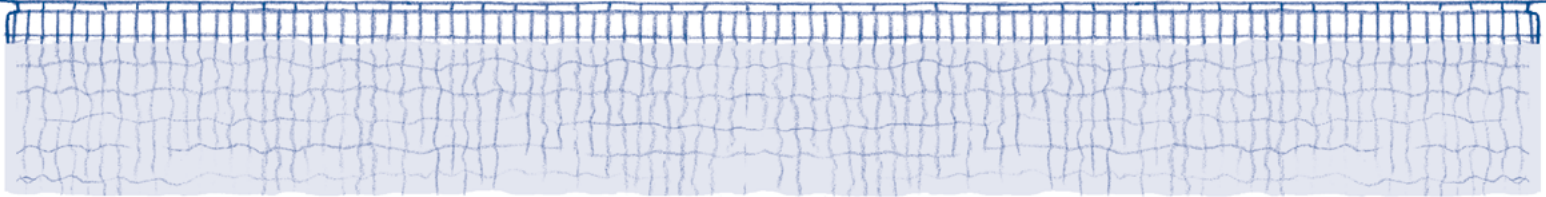

ABANS DE COMENÇAR HAS DE SABER QUE...

Aquesta història passa a final de l'estiu del 1994. I tu potser pensaràs: «I a mi què? Quina importància té?». Doncs és important que ho sàpigues, perquè si no, potser no entendràs aquest llibre. Aquell estiu la terra era rodona i la coca-cola també era més bona glaçada, igual que ara. Però aquí parlarem de coses que en aquell temps eren diferents. I en són unes quantes.

A final de l'estiu del 1994 ningú no estava localitzable tot el dia, perquè els telèfons mòbils encara no existien. O potser sí, però només en tenien les Persones Molt i Molt Importants, com ara la reina. I, de fet, la reina no està mai localitzable.

La llet semidesnatada caducava un parell de dies abans del que tu i jo ara estem acostumats, i quan compraves una ampolla de llet o un paquet de brics pagaves amb monedes d'un florí, de deu cèntims, de vint-i-cinc cèntims o de dos florins i mig. L'euro encara no l'havien inventat.

I saps quina altra cosa era diferent? Els ordinadors! A finals de l'estiu del 1994 eren terriblement lents. Però no hi feia res perquè internet i els correus electrònics encara eren molt minoritaris. O només en tenien les Persones Molt i Molt Importants, com ara la reina. I ella amb prou feines enviava dos o tres correus per setmana, perquè a final d'aquell estiu no hi havia gaires Persones Molt i Molt Importants a qui enviar correus.

I tu potser pensaràs: «Què feia aquella gent tot el dia sense internet?». Sincerament no ho sé. És probable que de tant en tant llegissin un llibre, mirassin la tele o anessin de visita els uns a casa dels altres. I també pot ser que estiguessin molt ocupats bevent llet abans que no se'ls hi fes malbé. Segurament la major part de la gent tenia coses a fer. Però això no ens ha de preocupar, perquè aquí parlarem d'una altra cosa que era molt diferent en aquell temps. De la cosa més diferent entre ara i abans. De les classes de natació.

Avui dia gairebé tots els nens segueixen el mètode de natació ABC¹. Per tenir el diploma has de demostrar que saps nedar en diferents estils, que

1. N. del t. El mètode holandès d'ensenyar els nens a nedar es coneix amb el nom de Zwem-ABC (Zwem vol dir «nedar»). Es va començar a aplicar l'any 1998 i es divideix en tres nivells que corresponen a les tres lletres (abans, com veuràs en aquest llibre, hi havia més nivells i més lletres). És una manera d'ensenyar a nedar adaptada als nens on l'important no és tant perfeccionar els estils de natació o la competició, sinó saber moure's dins de l'aigua amb seguretat i en qualsevol circumstància. L'objectiu principal és tenir un domini de l'aigua que et permeti fer tota mena d'activitats a prop, sobre i dins de l'aigua sense cap problema.

saps nedar vestit, i passar per sota d'una corda i per un forat i no sé quantes coses més. Al final de l'estiu del 1994 segurament ja hi havia persones tancades als seus despatxos inventant aquest mètode, però a la piscina encara no havia arribat. I com que aquest nou mètode de natació encara no existia, en aquella època havies de saber fer coses molt diferents.

Per exemple, per tenir el diploma A havies de fer dues piscines de braça i dues d'esquena. Una part de les piscines les havies de fer amb una samarreta i uns texans retallats, i al final havies de quedar-te quiet i aguantar-te flotant durant un minut només movent els peus. I amb això aconseguies el diploma A. Per tenir el diploma B, havies de fer exactament el mateix, però nedant més distància i, a més, havies de bussejar set metres sota l'aigua, que era el més difícil de tot. Després del diploma B en venien d'altres. Però no sé què havies de fer per aconseguir-los perquè mai no vaig arribar tan lluny. Però si de veritat t'interessa saber-ho, pots buscar-ho en aquest internet superràpid que tenim avui dia. De passada aprofita i mira si la reina està connectada.

Bé, doncs. Aquestes són les principals coses que eren diferents a final de l'estiu del 1994. Ara que les saps, ja pots començar aquest relat.

L'autor

UN LLORO XERRAIRE

01

Dijous és el pitjor dia de la setmana. Dimarts, en sortir de l'escola, sempre tinc classe de piano i quan no he estudiat, també és un mal dia, però mai no és tan dolent com el dijous. Dijous és un dia tan terrorífic, que el dimecres ja m'agafa mal de panxa.

Ara encara són vacances d'estiu. Això vol dir que és festa i el dijous és un dia tan bo com la resta de dies. Però quan torni a anar a l'escola, el dijous tornarà a ser un dia horrorós.

Abans de començar el curs, la mama i jo anem a comprar un banyador nou. La mama sap com de terribles són els dijous per a mi i ha decidit que em deixarà triar el banyador que jo vulgui. Sense mirar el preu.

—Sense mirar el preu? —pregunto.

La mama diu que m'he de sentir a gust amb el banyador. Que començar amb bon peu és tenir la meitat de la feina feta.

—Jo no em sento mai a gust amb banyador!

La mama mou el cap, com dient que ja ho sap.

—Saps què? Anirem tots dos a buscar-ne un de ben xulo —diu.

En comptes d'anar en bici a la ciutat —als grans magatzems on treballa la germana del Bart—, la mama i jo agafem el cotxe. La germana del Bart es diu Tamara i té les tetes grans. Al Bart no li ho pots dir, perquè naturalment a ell li és igual. I, a més, ara tant se val. La mama i jo anem cap al port perquè, no sé com ho sap, diu que allà trobarem els banyadors d'última moda. I també els més cars.

La mama aparca davant d'una botiga plena de planxes de surf. Unes granotes de submarinista pen-gen del tendal.

—És aquí —diu la mama.

Baixem del cotxe i li dic que primer només mirem.

—Què?

—Que no cal que ens atenguin de seguida.

—No?

—Mama!

És una llauna que sempre que la mama entra en una botiga, immediatament apareix algú. Nou de cada deu vegades ella diu coses estranyes i jo em moro de vergonya.

La mama taral·leja una cançoneta i m'agafa la mà amb força. Jo estiro el braç per deixar-me anar. Entrem a la botiga.

Dins de la botiga fa olor de cautxú i de nou. I també una mica d'olor de sorra i de sal i de petxines enganxades als dits dels peus. Un home ros amb la cara colrada pel sol està recolzat al taulell. Du unes ulleres de sol sobre els cabells llargs, de manera que als vidres veus el reflex del sostre. La mama diria que va sense afaitar. Per mi té barba. Du unes bermudes de quadres que li arriben just sobre els genolls i li comencen a mig cul. Per dalt li surt un bon tros d'uns calçotets de color rosa. A la part de dalt du una camisa de color gris clar. Va descalç i davant dels peus hi té unes xanquetes gastades. A punt per posar-se-les o perquè se les acaba de treure. Això no ho sé.

—Us puc ajudar en alguna cosa? —pregunta l'home.

La mama i jo som els únics clients que hi ha a la botiga, i per tant té temps per a nosaltres. A més és un home que fa cara de tenir tot el temps del món.

Sé que això a la mama li agrada. Li encanta que la gent tingui temps per a ella. Li agrada tant que

fins i tot s'oblida del que li acabo de dir fa ni tan sols mig minut.

—Sí. Busquem un banyador nou per a aquest senyor —diu la mama.

El senyor sóc jo. Però ho diu per dir, perquè quan et prens algú seriosament, no t'oblides del que t'acaba de dir fa un moment. Normalment quan tractes algú de «senyor» és per educació, però resulta que a) sóc el seu fill, i b) tinc nou anys. I doncs, què li agafa ara de dir-me «senyor»? No entenc per què ho diu.

Miro a l'altre costat de la botiga. No és gaire gran. Intento calcular si és més gran que la nostra classe. Potser una mica. O és una mica més petita. Això sí, està més plena. Molt més plena.

De sobte se'm fa un nus a la gola. Perquè veig un lloro. És uns metres més enllà, damunt d'una planxa de surf. Deslligat. És a dir, fora de la gàbia. I a mi els lloros fora de les gàbies em fan molta por.

—Heu anat a parar al lloc adequat —diu l'home—. Tinc tota mena de banyadors i de totes les talles.

Veig de reüll la mama que fa que sí amb el cap, però no puc deixar de mirar el lloro. L'ocell mou el cap d'un costat a l'altre un parell de cops. Segur que ell també m'ha vist. Ara tot d'una volarà i se'm posarà sobre el cap. O pitjor encara: m'esgarraparà el coll amb les urpes esmolades, o em picarà els ulls amb el bec punxegut. Aquest lloro em fa moltíssima por. Vull marxar d'aquí ara mateix.

—Ah, has vist Míster John!

M'ho diu a mi, i Míster John és el lloro.
—Johnnyboy, vine aquí. Aaaquí! —crida l'home.
El lloro vola de dret cap al taulell. Se m'escapa un crit sense voler.

—Tranquil, no tinguis por —diu l'home, rient per sota el bigoti.

La mama riu molt fort, com riu sempre que no entén alguna cosa. Mentrestant el lloro s'ha enfilat a l'espatlla de l'home.

—Johnnyboy no fa res —diu l'home—. Oi que no, Johnny?

—*No fa res! No fa res!* —diu el lloro.

—Oh, ha parlat! —exclama la mama.

Noto com l'angoixa em baixa del coll cap a un raconet de la panxa. No havia vist mai un lloro que parlés. Ja sabia que els lloros parlen, però em sorprèn sentir una veu tan real, de persona.

Suposo que Míster John no ataca els clients. Perquè, si ho fes, la policia ja hauria vingut fa temps i hauria fet tancar la paradeta a l'home. I la mama i jo no hauríem vingut aquí i hauríem anat en bicicleta al centre, com fem sempre, a comprar-me el banyador. Potser on treballa la Tamara. Decideixo creure'm l'home: el lloro no fa res.

L'home fica els peus a les xancletes i diu:

—Au va, en Johnny i jo us buscarem un banyador guai. Oi que sí, Johnny?

—*Banyador guai! Banyador guai!*

La mama i jo anem cap a un racó de la botiga darrere l'home, que du Míster John tot cofoi a l'es-

patlla. Ens aturem davant d'una barra plena de banyadors.

—Aquí tinc la bona merda —diu l'home assenyant un penja-robes ple de banyadors.

I Míster John repeteix les dues últimes paraules pel seu compte. No sé si a la mama li fa gràcia perquè ara no li fa cas. L'home també fa com si res i remena els banyadors que hi ha penjats a la barra.

—Què me'n dius d'uns *shorts*?

—Uns què? —pregunta la mama.

—Un banyador dels llargs —dic jo. I em miro l'home, que acaba d'agafar un banyador de flors massa gran.

—Com aquest?

La mama s'alegra que a mi tampoc no m'agradi. Encara no ha oblidat que sóc jo qui escull el banyador, i que si volgués podria triar un banyador de flors que m'anés gran.

—Un que no sigui tan cridaner. I no tan llarg—dic.

—S'hi ha de sentir a gust —afegeix la mama.

Naturalment ara podria dir que mai no em sento a gust amb banyador. Seria totalment veritat, però l'home de la botiga ho trobaria una mica absurd. Perquè ell ven banyadors i la mama i jo hem vingut aquí expressament a comprar-ne un, i quan ets venedor tampoc no és gens bonic que algú et digui que no li agrada el que vens. A més, l'home tampoc no pot saber el problema perquè no l'hi he explicat. No l'explico a ningú. Ni tan sols al Bart.

—Ah —diu l'home.